

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 33/05
14.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije, u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Nikole Latinovića, predsednika veća, Nikole Mićunovića, Zorana Savića, Miodraga Vićentijevića i Predraga Gligorijevića, članova veća, savetnika Vrhovnog suda, Dragice Gajić, zapisničara, u krivičnom predmetu, protiv optuženih **AA, BB, VV i GG**, zbog krivičnog dela teški slučajevi razbojništva iz člana 169 stav 1. u vezi člana 168. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, rešavajući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Beogradu; optuženog AA i njegovih branilaca advokata AB i AV; branioca optuženog BB, advokata AG; branioca optuženog VV, advokata AD i branioca optuženog GG, advokata AĐ, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Beogradu, K. 791/04 od 09. septembra 2004. godine, u sednici veća održanoj, u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog VV i branilaca optuženih VV i BB, advokata AD i AG, dana 14. aprila 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽAVANJEM žalbe branioca optuženog VV, samo u pogledu odluke o kazni, **PREINAČUJE SE**, presuda Okružnog suda u Beogradu K. 791/04 od 09. septembra 2004. godine, tako što Vrhovni sud, optuženog VV, za krivično delo teški slučajevi razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS, za koje je navedenom presudom oglašen krivim, **OSUĐUJE** na kaznu zatvora u trajanju od dve godine u koju kaznu mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru, od 26. maja 2004. do 09. septembra 2004. godine.

ODBIJAJU SE, kao neosnovane, žalbe Okružnog javnog tužioca u Beogradu, optuženog AA i njegovih branilaca i branilaca optuženih BB i GG i prvostepena presuda u odnosu na optužene AA, BB i GG, **SE POTVRĐUJE**.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenom presudom Okružnog suda u Beogradu, optuženi AA, BB, VV i GG, oglašeni su krivim, da su izvršili krivično delo teški slučajevi razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS, za koje su optuženi AA i BB osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po tri godine, u koje kazne se optuženom AA uračunava vreme provedeno u pritvoru, od 25. maja 2004. godine pa do 09. septembra 2004. godine, a optuženom BB od 26. maja 2004. do 09. septembra 2004. godine; optuženi VV i GG osuđeni su na kazne zatvora u trajanju od po dve godine i šest meseci u koje kazne se optuženom VV uračunava vreme provedeno u pritvoru, od 26. maja 2004. do 09. septembra 2004. godine i GG od 27. maja 2004. do 09. septembra 2004. godine; optuženi su obavezani da oštećenom DD, isplate iznos od 2.000,00 dinara i dinarsku protivvrednost od 2.000,00 eura, na dan isplate i to solidarno u roku od 15 dana po pravnosnažnosti presude. U ostalom delu, oštećeni se upućuje na parnicu; optuženi su dužni, da na ime paušala plate svaki, po 5.000,00 dinara u roku od 15 dana, po pravnosnažnosti presude.

Protiv navedene presude žalbe su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Beogradu, zbog odluke o kazni, s`predlogom da se prvostepena presuda preinači i optuženima izreknu kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju;

- optuženi AA, iz svih zakonskih razloga, ali bez obrazloženja, koje je dostavljeno van zakonom propisanog roka, pa zbog toga i nije ni pozvan na sednicu veća, a što je zahtevao u naknadno dodatom obrazloženju žalbe;

- branioci optuženog AA, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, s`predlogom da se prvostepena presuda preinači u smislu navoda i predloga u žalbi, u žalbi je zahtevano, da branioci optuženog, budu obavešteni o sednici veća drugostepenog suda;

- branilac optuženog BB, zbog odluke o kazni, s`predlogom, da se prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne blaža kazna zatvora, i zahtevom, da on i optuženi budu obavešteni o sednici veća drugostepenog suda;

- branilac optuženog VV, samo zbog odluke o kazni, s`predlogom, da se prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne blaža kazna zatvora, i zahtevom da optuženi i njegov branilac budu obavešteni o sednici veća drugostepenog suda;

- branilac optuženog GG, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o kazni, s`predlogom, da se prvostepena presuda preinači i optuženom izrekne blaža kazna zatvora;

- branioci optuženih BB i VV, podneli su odgovor na žalbu Okružnog javnog tužioca, s`predlogom, da se ista odbije, kao neosnovana.

Republički javni tužilac Srbije, podneskom Ktž. broj 152/05 od 24. januara 2005. godine, predložio je da se uvaži žalba Okružnog javnog tužioca u Beogradu i prvostepena presuda preinači u pogledu odluke o kazni, tako, što će se optuženima izreći kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, a da se žalbe branilaca optuženih odbiju, kao neosnovane.

Pošto je u svemu postupio u smislu člana 375. ZKP, Vrhovni sud je održao senicu veća, kojoj nisu prisustvovali uredno obavešteni Republički javni tužilac, optuženi BB, branioci AV, kojoj je poslat telegram, koji je primila, kao i AB, na kojoj je razmotrio sve spise ovog predmeta, zajedno sa pobijanom presudom, koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, pa je po oceni navoda u žalbama, navedenog pismenog predloga Republičkog javnog tužioca, datih objašnjenja prisutnih branilaca AD i AG, kao i optuženog VV, za navode i predloge iz žalbi, našao:

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, niti povredu krivičnog zakona, na štetu optuženih, na koje drugostepeni sud, povodom žalbe, uvek pazi po službenoj dužnosti, u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP.

Iako se u žalbama branilaca optuženih AA i GG, prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, u žalbama se ne navodi konkretno o kojoj bitno povredi odredaba krivičnog postupka se radi, odnosno u žalbi branilaca optuženog AA, samo je navedeno, da je prvostepena presuda doneta "suprotno odredbi člana 368. stav 2. tačka 11. ZKP", bez obrazloženja u čemu se navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka sastoji.

Činjenično stanje u ovoj krivično-pravnoj stvari je pravilno i potpuno utvrđeno i isto se ne dovodi u sumnju žalbenim navodima branilaca optuženih AA i GG.

Pobijajući prvostepenu presudu po tom osnovu, branioci optuženog AA u žalbi navode, da optuženi nije učestvovao u radnji izvršenja krivičnog dela u pitanju, da je on kasnije ušao u stan oštećenih, kada je oštećena ĐĐ, već ležala

na podu; branilac optuženog GG, da on kritičnom prilikom nije ulazio u stan oštećenih, da je ostao u kolima ispred zgrade, a da je optuženima objasnio, gde se nalazi stan, na kom spratu, tako, da on može da odgovara samo za pomaganje. Tvrdi se u žalbi, da nikakvog dogovora za izvršenje krivičnog dela nije bilo, a novac i mobilne telefone primio je od ostalih optuženih, pošto su mu oni objasnili, da su napravili "odradili posao", a on je mislio, da se odnosi na posao vezan za buduću prodaju i distribuciju plej diskova.

Suprotno iznetim žalbenim navodima, pravilan je zaključak prvostepenog suda, da su optuženi AA i GG, pri izvršenju krivičnog dela, koje im je stavljeno na teret, postupali kao saizvršioci. Na osnovu odbrane optuženog VV, koju je prvostepeni sud pravilno prihvatio, kao istinitu, nesumnjivo proizilazi, da su u izvršenju krivičnog dela učestvovali optuženi AA i GG. Priznanje ovog optuženog, potkrepljeno je iskazima oštećenih DD i ĐĐ, koji su izjavili, da su u stan ušla trojica napadača, i da je jedan od njih, prema iskazu oštećene ĐĐ, izlazio i ušao u stan pre napada, a na glavnom pretresu prepoznala je GG, koji je pre dolazio, kao ispomoć jednom drugom čoveku, koji je kupovao CD-ove kod njih, dok je oštećeni DD, prilikom prepoznavanja u sudu i u SUP-u, prepoznao optuženog BB, lice koje je držalo uperen pištolj u njega.

S`obzirom na izneto, pravilno je prvostepeni sud u razjašnjenju ključnog pitanja, da li je optuženi AA učestvovao ili ne u izvršenju navedenog krivičnog dela, poverovao optuženom VV, jer on nije teretio optuženog AA, da bi sa sebe skinuo krivičnu odgovornost, nego priznaje i svoje učešće, a osim toga, sud nije našao ni jedan razlog zbog kojih bi optuženi VV, neosnovano teretio druge optužene.

Kada je u pitanju žalba branioca optuženog GG, kojom se neosnovano saizvršilaštvo ovog optuženog, dovodi u sumnju, Vrhovni sud nalazi, da se saizvršilaštvo treba posmatrati u objektivno - subjektivnom smislu. Ono postoji ako su ispunjena dva uslova i to: prvo, učešće u radnji izvršenja ili na drugi način zajedničko vršenje krivičnog dela, kao objektivni elemenat, i, drugo, svest o zajedničkoj saradnji, kao elemenat subjektivne prirode.

Prvostepeni sud u pobijanoj presudi detaljno navodi i obrazlaže sve u vezi objektivnih radnji optuženog GG. On kritičnog dana, na autobuskoj stanici, čeka optužene AA i BB, koji su doputovali iz Niša. Zajedno sa njegovim automobilom odlazi po optuženog VV i zajedno odlaze u njegov stan. Posle kraćeg zadržavanja, zajedno odlaze do zgrade, gde stanuju oštećeni, koje je on od pre poznao (ostali optuženi ih nisu poznavali), parkiraju se ispred zgrade i ostalim optuženima objašnjava on je objasnio gde se nalazi stan i na kom spratu. Za to vreme, on je bio u kolima, a po njihovom povratku, vratili su se u njegov stan. Tu su popili piće i podelili novac, on je dobio 30.000,00 dinara i 40 eura. Novac su podelili na jednake delove. Dakle, ovaj optuženi, zajedno sa drugim optuženima, vrši navedene radnje krivičnog dela, što je objektivni uslov za postojanje istog.

Sve ovo ukazuje, da je optuženi GG, dobro znao šta se radi, da u svemu tome učestvuje, zajedno sa drugim optuženima i da kod njega postoji svest o zajedničkoj saradnji, dakle, subjektivnih elemenata saizvršilaštva, te da je prvostepeni sud, jasno i potpuno utvrdio da je ovaj optuženi saizvršilac sa drugima u objektivnom i subjektivnom smislu, da nema govora o tome, da bi mogao biti eventualno pomagač, kako se to, neosnovano, ističe u žalbi njegovog branioca.

Ocenjujući ostale navode žalbi, koji se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, Vrhovni sud nalazi da nisu od bitnog značaja za ishod ovog krivičnog postupka.

Prema tome, činjenično stanje izneto u izreci i odgovarajućim delovima obrazloženja prvostepene presude, pravilno je i potpuno utvrđeno, pa se kod takvog stanja stvari ni kvalifikacija krivičnog dela ne dovodi u pitanje. Vrhovni sud je, s`toga, prihvatajući u svemu iscrpne, jasne i uverljive razloge, koji su s`tim u vezi dati u prvostepenoj presudi, ocenjuje neosnovanim žalbene navode branioca optuženih AA i GG, kojima se prvostepena presuda pobija zbog povrede krivičnog zakona.

Naime, pravilno je prvostepeni sud našao da se u radnjama optuženih stiču elementi krivičnog dela teški slučajevi razbojništva iz člana 169. stav 1. u vezi člana 168. stav 1. KZ RS.

Ispitujući odluku o izrečenim kaznama optuženima AA, BB i VV, a povodom žalbe branioca ovih optuženih i Okružnog javnog tužioca, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud, u odnosu na ove optužene, pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti u smislu člana 41. OKZ od uticaja na visinu kazne, kojima je dao adekvatan značaj, odnosno,

utvrđene olakšavajuće okolnosti navedene na strani 13 obrazloženja pobijane presude, pravilno ocenio, kao osobito olakšavajuće okolnosti i ove optužene osudio na kazne zatvora kao u izreci prvostepene presude, koje kazne su po oceni Vrhovnog suda, srazmerne težini i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela, kao i stepenu krivične odgovornosti svakog od optuženih i kao takve, nužne i dovoljne za postizanje svrhe kazne predviđene članom 33. OKZ, s`toga, žalbeni navodi OJT da se ovim optuženim izreknu strožije kazne odnosno blaže kako se to predlaže u žalbama branilaca ovih optuženih ocenjuju kao neosnovani.

Ispitujući odluku o kazni u odnosu na optuženog VV, Vrhovni sud nalazi, da je žalba branioca ovog optuženog osnovana i da je prvostepeni sud, utvrđene olakšavajuće okolnosti, a koje se odnose, pre svega, na priznanje i izvršenog krivičnog dela, da je u pitanju porodičan čovek, otac četvoro dece, podcenio, dok je otežavajućoj okolnosti, ranijoj osuđivanosti osuđenog, dao i suviše velik značaj, što je imalo za posledicu izricanje prestroge kazne zatvora. S`toga je Vrhovni sud, dajući navedenim utvrđenim okolnostima, kako olakšavajućim, tako i otežavajućoj onaj značaj, koji u slučaju optuženog VV i zaslužuju, optuženog VV osudio na kaznu zatvora u trajanju od dve godine, nalazeći da je ovako izrečena kazna, srazmerna težini izvršenog krivičnog dela i stepenu krivične odgovornosti, optuženog kao učinioca i kao takva dovoljna za postizanje svrhe kazne, predviđena članom 33. OKZ. S`obzirom na napred izneto, žalbeni navodi Okružnog javnog tužioca, da se optuženom izrekne kazna zatvora u dužem vremenskom trajanju, ocenjuju se kao neosnovani.

Sa iznetih razloga, na osnovu člana 388. i 391. ZKP, odlučeno je, kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća-sudija,

Dragica Gajić, s.r. Nikola Latinović, s.r.

Za tačnost otppravka

JČ